

สองคนสองใจ

ร่วมกันหนึ่งจิตอาสา

‘ไม่จำเป็นต้องช่วยแค่การบริจาคเงิน’

ราณี ไทรเวอร์ อายุ 33 ปี

คุณครูสอนโรงเรียนนานาชาติฮาร์โรว์ กรุงเทพฯ

“คุณคาคุณยายของดิฉันเป็นชาวปากีสถานและอินเดียได้โยกย้ายถิ่นฐานมาตั้งรกรากในเมืองไทย ที่ จ.นครสวรรค์ ตั้งแต่ท่านยังหนุ่มสาว ส่วนทางด้านคุณปู่คุณย่ามีภูมิสำเนาอยู่ จ.อุบลราชธานี ดิฉันจึงเป็นหลายส่วนผสมของเอเชียเมื่อคุณพ่อคุณแม่ได้พบรักกัน ท่านได้ให้กำเนิดดิฉันและปีกหลักใช้ชีวิตอยู่กรุงเทพฯ ที่มีจึงเป็นบ้านที่ดิฉันคุ้นเคย ไม่เคยแปลกแยกเลย แม้ใบหน้าคมเข้มไม่เหมือนคนไทยสักเท่าไรนัก แล้วเมื่อเกิดเหตุการณ์ระดับชาติคือการสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช คนไทยก็จะต้องฝ่าฟันความโศกเศร้าในครั้งนี้อย่างไม่ต่างกันให้ได้ ดิฉันก็ไม่ใช่วิวที่หรือร่วมเป็นส่วนหนึ่งของประชาชนที่เดินทางไปยังท้องสนามหลวง

“โรงเรียนฮาร์โรว์เรามาเฟรชเฟรช helpinghandclubH เป็นคอมมูนิตี้ร่วมกันของครูและเด็กนักเรียน เพื่อทำงานจิตอาสาช่วยเหลือสังคม หลังเหตุการณ์นี้โรงเรียนได้บริจาคเสื้อกันฝนอย่างดี 100 ชุด จากเงินบริจาคผ่านเฟซบุ๊กคนละ 500 บาท เพื่อนำไปซื้อของบริจาคให้แก่ประชาชนที่มาลี้ภัยพระบรมศพ หลังเหตุการณ์เพียง 1 วัน ดิฉันกับเพื่อนสนิทคือ พี่นก ธนิษฐา เป็นครูสอนโรงเรียนนานาชาติเช่นกันค่ะ พี่นกสอนที่โคราชบุรี กรุงเทพฯ เราสองคนปรึกษากันว่าจะทำอะไรดี ในคืนวันที่ 14 ต.ค. 2559 ช่วงนั้นอากาศโหดร้ายร้อนมากจึงเลือกซื้อร่มที่มืออีก 400 คัน แยกพร้อมๆ เสื้อกันฝนเพราะฝนที่ตกหนักไม่หยุดขณะที่ช่วงแรกๆ คนต้องยืนรอกันกลางแจ้ง เรานั่งแท็กซี่ไปกันสองคนค่ะ เจอประชาชนเดินเท้ากลางแดดร้อนๆ ตั้งแต่ก่อนถึงสนามหลวงแล้ว ก็ลงรถแยกกันเลย ทั้งเสื้อทั้งร่มสีดำ แล้วก็รีบรถแยกต่อไปเรื่อยๆ กลายเป็นของจำเป็นที่คนต้องการมาก

“พอถึงสนามหลวงภาพที่เราได้เห็นคือทุกคนแย่งกันแจกของเยอะมาก ทั้งน้ำดื่มอาหาร ดิฉันรู้สึกในความรักที่ทุกคน

เรามีความโชคดี โชคดีที่ได้เกิดในแผ่นดินรัชกาลที่ 9 ทุกคนมาที่นี้ด้วยหัวใจ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่เป็นศูนย์รวมใจคนไทยที่แท้จริง ถ้าสุดท้ายคืนกับพระบรมเงินซื้อร่มสีดำได้อีก 400 คัน ไปแจกช่วงวันคริสต์มาสที่คนก็ทยอยมาเรื่อยๆ จำนวนไม่ลดลงไปเลย ประชาชนยังเต็มท้องสนามหลวง ในฐานะที่เป็นครูดิฉันสอนให้เด็กได้รู้ว่า จิตอาสาการช่วยเหลือเราไม่จำเป็นต้องช่วยแค่การบริจาคเงินเท่านั้น ดิฉันสอนชั้น Primary School ในโรงเรียนนานาชาติที่มีทั้งเด็กไทย เด็กต่างชาติจากทั่วโลกมาร่วมกัน แล้วเมื่ออีกขบวนเด็กๆ ไปทำงานจิตอาสาโดยพาเด็กๆ ไปบริจาคของให้โรงเรียนสอนเด็กคาบอด ก็ได้เห็นอีกมุม

ของลูกศิษย์ที่คนภายนอกอาจมองว่าเด็กๆ เหล่านี้มาจากครอบครัวฐานะดี แต่อีกภาพคือพวกเขาตั้งใจอยากช่วยเหลือทำกิจกรรมกันเต็มที่ ยอมเหนื่อย ไม่อยากกลับ ยากอยู่เล่นกับเด็กนักเรียนเดียวกันที่พิการทางสายตา การให้โอกาสเป็นส่วนหนึ่งของคนไทยไปแล้วค่ะ ทุกคนที่มีโอกาสให้ไม่มีใครรอเลยนะคะ”

‘จิตอาสาที่ได้ไม่หยุด’ ณิษฐา พอนารี อายุ 41 ปี

คุณครูสอนโรงเรียนนานาชาติโรสแมรี่ กรุงเทพฯ

“ภาพในความทรงจำปี 2559 ปีที่ผ่านมา คือการได้ไปส่งพระบรมศพ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช หน้าพระบรมหาราชวัง วัดพระแก้ว นอกจากความเศร้าโศกแล้วสิ่งหนึ่งที่คนรอบพระองค์ท่าน ณ ที่ตรงนั้นได้มีความรู้สึกร่วมกันในเหตุการณ์นี้คือ ความร้อน ความหิว และกระหายน้ำ หลายคนเป็นลมแต่กลับไม่มีใครยอมทิ้งของหนึ่งชิ้นที่จับจองไว้เลยล่ะ แล้วความที่ครอบครัวของดิฉันปลูกฝังให้ทำงานอาสาเพื่อสังคมตั้งแต่เรายังเป็นเด็ก ๆ คุณพ่อคุณแม่ก็พาไปบริจาคของในบ้านพักคนชรา บ้านเด็กกำพร้าอยู่เป็นประจำ ดิฉันจึงคิดว่าเราควรต้องทำอะไรให้คนที่สนามหลวงสัก 1 อย่างแล้วต้องไม่รอช้าด้วย รุ่งขึ้นวันที่ 14 ต.ค. 2559 ดิฉันก็รีบไปซื้อร่มสีดำ 400 คัน เพื่อบริจาคให้ประชาชนจำนวนมากที่หลังไหลมาลี้ภัยการพระบรมศพ

“สิ่งที่เห็นและได้สร้างความแปลกใจมาก ๆ คือคนแต่งตัวดี ดูมีสถานะดีไม่ขัดสน ลักษณะเป็นคนในเมืองหลวงจะรีบเข้ามาจับร่ม จับเสื้อกันฝน อย่างมีใบไม้เกือเงินบางคนหยิบร่มไปเลย 2 คัน วันแรกดิฉันกับสามีไปแจกกันเพียง 2 คน เราก็ห้ามไม่ทันและเสื้อกันฝนหมดอย่างรวดเร็วไม่ถึง 20 นาที ไปครั้งที่ 2 ช่วงวันคริสต์มาสก็เป็นแบบนี้อีกหลาย ๆ คน จึงต้องบอกว่าจะให้หยิบไปคนละคันนะคะ แบ่งไปให้อีกหลาย ๆ คนที่ไม่ได้รับ ขณะที่คนต่างจังหวัดที่รี ๆ รอ ๆ ไม่ค่อยกล้าพุ่งเข้ามาหยิบเลยทันที (หัวเราะ) จะเลยมองสักพักให้มันไม่ใจก่อนแล้วเข้ามาจับไปคนละคัน พออุกักทายนึกก็รู้ว่าคนต่างจังหวัด หรือคนกรุงเทพฯ จริง ๆ ด้วยก็ยังมียืนยั้งสิ่งที่เราเห็นความแตกต่างของคนต่างจังหวัดและคนในเมืองหลวง ดิฉันเกิดที่กรุงเทพฯ ส่วนครอบครัวคุณพ่อคุณแม่เป็นชาวนครศรีธรรมราช ชาวชุมพร การได้กลับบ้านก็เหมือนชีวิตว่าคนเมืองใหญ่เลือกที่จะอยู่แบบสังคมเดี่ยว ขณะที่คนต่างจังหวัดเลือกการสมาคมกับเพื่อนบ้าน ทำกับข้าวก็แลกเปลี่ยนกันเราได้นึกแกงถ้วยฝีมือของคุณปู่คุณแม่ข้างบ้านแทบทุกมื้อ

“ดิฉันไปสนามหลวงอีกหลาย ๆ ครั้งก็จะไปช่วยทำอาหารที่ศูนย์ชาวพุทธ ชาวนครศรีธรรมราช ช่วยแจกอาหารเป็นงานเพื่อสังคมที่ทำแล้วสบายใจ มีความสุขมากแล้ววางแผนว่าจะทำไปอีกเรื่อยๆ ไม่หยุดเพียงแค่นี้ค่ะ”